

бѣ сформирована и юнкерска команда, въ която бѣха приведени по интеллигентнитѣ опълченци и зачислени новопридошлитѣ охотници за въ тая команда. За началникъ на командата, — бждѣщето юнкерско училище, бѣ назначенъ Полковникъ Флейшеръ и за ротенъ командиръ Капитанъ Н. Поповъ. Съ сѣщия приказъ по опълчението и азъ бѣхъ назначенъ въ юнкерската команда, но, по причина на разстроеното ми здравие, се принудихъ да се откажа отъ това, почетно и важно за единъ младъ офицеръ, назначение. Сѣщо се отказа и Капитанъ Поповъ и на негово мѣсто бѣ назначенъ Капитанъ Стражевски.

Радостта на българския народъ за освобождението на Санъ-Стефанска България се помрачи отъ берлинския конгресъ. Рѣшението на свободолубивитѣ цивилизовани (?) държави, съ което България се разпокрѣсваше, развълнува цѣлия български народъ, особено, тракийцитѣ, които, като единъ, скокнаха и се заловиха за орѣжие. Организираха се стрѣлковы дружества, започнаха се усиленни занятия съ упражненія въ стрѣлба и маневри. Народа бѣше готовъ съ орѣжие въ ржцѣ да брани откупената съ русска и българска кръвъ свобода. Но думата, мощната дума на Руския Царъ спрѣ това движение, което угрожаваше изново да се полѣятъ тракийскитѣ и македонскитѣ полета и възвишенности съ потоци кръвъ. България приклони глава, но не прѣдъ силата на султановитѣ табори, а прѣдъ словото на нашата Освободителка, която не по малко бѣ огорчена, оскърбена и унижена отъ разбойническото дѣйствие на коварнитѣ, велики, ужъ свободолубиви държави.

За управлението на България, до избирание на български князь, бѣ назначенъ за намѣстникъ на Царя—Князь Дондуковъ Корсаковъ, които, съ встъпването си на високая постъ, издаде слѣдующата прокламация къмъ българския народъ,

„Съ Височайшата воля на Господаря Императора Всероссийскій, въ силата на сключенния съ Портата на 19 Февруарий тѣзи година въ Санъ-Стефано договоръ, азъ съмъ назначенъ Коммиссаръ на Негово